

Sygn. akt (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Otwocku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSR Anna Sereda

Protokolant : Ewa Szczepańska

po rozpoznaniu w dniach 29 marca 2019 roku, 09 lipca 2019 roku, 19 września 2019 roku, 17 października 2019 roku, 31 października 2019 roku i 26 listopada 2019 roku

sprawy M. C., s. J. i A. zd. P., ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że w okresie od 26 sierpnia 2015 roku do 29 listopada 2015 roku oraz od 11 lutego 2016 roku do 27 stycznia 2017 roku w O., woj. (...) uporczywie uchylał się od ciężącego na nim na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt (...) z dnia 17 października 2012 roku obowiązku lożenia na utrzymanie syna O. O. (1), narażając go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

tj. o czyn z art. 209 § 1a kk

orzeka:

1. oskarżonego M. C. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo z art. 209 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.05.2017 roku w zw. z art. 4 § 1 kk i na tej podstawie skazuje go i wymierza mu karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;
2. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 3 kk w zw. z art. 34 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego do bieżącego wykonywania ciężącego na nim obowiązku lożenia na utrzymanie małoletniego syna O. O. (1);
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. K. wynagrodzenie w kwocie 929,88 zł. (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych 88/100) w tym 23 % podatku VAT w kwocie 173,88 zł. (sto siedemdziesiąt trzy złote 88/100) tytułem nieopłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu;
4. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od kosztów sądowych obciążając wydatkami Skarb Państwa

Sygn. akt (...)

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 26 listopada 2019 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

M. R. (poprzedni O.) oraz M. C. posiadają syna O. urodzonego (...).

Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 17 października 2012 roku w sprawie (...) zasądzono od M. C. na rzecz małoletniego O. C. (obecnie O.) tytułem alimentów kwotę 600 złotych miesięcznie płatnych do rąk matki

małoletniego do dnia 10 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia płatności którejkolwiek z rat począwszy od 2 kwietnia 2012 roku.

M. C. zasadniczo nie wywiązywał się z nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego i nie partycypował w kosztach utrzymania syna, nie utrzymywał z nim kontaktu i nie dawał mu żadnych prezentów. W okresie zarzutu oskarżony pracował dorywczo na stolarni, nie był zarejestrowany w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna i nie korzystał z pomocy (...). Pomimo wykonywania pracy zarobkowej i osiągania dochodów, w powyższym okresie oskarżony jedynie trzykrotnie dokonał na konto komornika wpłat na poczet alimentów na rzecz syna O. tj. w dniu 24 września 2015 roku wpłacił kwotę 400 złotych, w dniu 10 listopada 2015 roku 450 złotych i w dniu 29 lutego 2016 roku 600 złotych.

Małoletni O. O. (1) zamieszkuje z matką M. R., która wyszła za mąż jednak prowadzi z synem osobne gospodarstwo domowe. M. R. w okresie od 26 sierpnia 2015 roku do końca lutego 2016 roku pracowała w F. w sklepie (...) osiągając dochód wynoszący 1600 złotych. Od marca 2016 roku do końca lipca 2016 roku pracowała w Mc D.'s z dochodem wynoszącym 1800 złotych miesięcznie. Od 4 sierpnia 2016 roku M. R. zaczęła pracę w sklepie (...) w J.. Z dochodem 1600 złotych miesięcznie. Z M. R. i jej synem zamieszkiwała też jej matka, która w połowie partycypowała w kosztach utrzymania domu. M. R. ponosiła koszty utrzymania małoletniego O. O. (1), w skład których wchodziły m. in. opłaty za przedszkole w kwocie 250 złotych miesięcznie obejmującej opłatę za obiady, zajęcia dodatkowe i wycieczki. Dodatkowo miesięcznie wpłacała kwotę 35 złotych na (...). Z uwagi na problemy ze wzrokiem O. O. (1) objęty jest opieką okulistyczną i wymaga korekcji wzorku poprzez noszenie okularów. Koszt okularów to kwota rzędu 500-600 złotych. M. R. nie wystarczało środków finansowych na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych syna. W związku z tym korzystała z pomocy finansowej swojej matki, która kupowała jedzenie oraz ubrania dla O. O. (1), zdarzało się również, że płaciła za jego wycieczki w przedszkolu. Ponadto M. R. korzystała z pomocy Funduszu Alimentacyjnego, jednak z uwagi na przekroczenie progu dochodowego została zobowiązana do zwrotu kwoty 8000 złotych. W miarę swoich możliwości M. R. podejmowała dodatkowe prace dorywcze, z których osiągała niewysokie dochody.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego M. C. (k. 121-122),

- zeznań świadka M. R. (k. 3-6, k. 31-33, k. 183-185),

- częściowych zeznań świadka A. C. (1) (k. 194-195),

- innych dowodów ujawnionych na rozprawie tj.: dokumentacji komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Otwocku (k. 11, k. 80-81, k. 216, k. 221), odpisu wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt (...) (k. 12), informacji z PUP w O. (k. 27, k. 28), wydruku z bazy (...) KGP (k. 35-38, k. 67, k. 88), informacji z (...) w O. (k. 39), informacji o karalności oskarżonego (k. 44-46, k. 52-54, k. 133-134, k. 175-176, k. 203-205), informacji z ZUS II Oddział w W. (k. 47), odpisu wyroku SR w Otwocku w sprawie (...) (k. 60), odpisu wyroku SR w Otwocku w sprawie (...) (k.61), odpisu wyroku w sprawie SR w Otwocku w sprawie (...) (k. 62), decyzji Prezydenta Miasta O. (k. 75-78), wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W. sygn. akt (...) (k. 85), odpisu wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt (...) (k. 187-188), umowy o pracę (k. 192), kserokopii przekazów pocztowych (k. 215), potwierdzonej za zgodność z oryginałem kserokopii wybranych dokumentów z akt sprawy komornika sądowego w O. sygn. akt (...) (k. 225), potwierdzonej za zgodność z oryginałem kserokopii wybranych dokumentów z akt sprawy SR w Otwocku sygn. akt (...) (k. 226), kserokopii umowy o pracę (k. 231).

Oskarżony M. C. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których wskazał, że z jego strony nie było złej woli, zaś uchyłania się od obowiązku łżenia na utrzymanie syna nie miało charakteru uporczywości. Podał, że w okresie zarzutu miał ciężki okres, problemy z pracą. Pracował wyłącznie dorywczo, były miesiące kiedy zarabiał 1500 – 2000 złotych, i były takie, kiedy nie zarabiał praktycznie nic. Wskazał, że na utrzymaniu ma czworo dzieci, a nie jedno. Mieszkał ze starszą schorowaną matką, siostrą oraz siostrzenicą. Matka w tamtym czasie nie nabyła praw do emerytury, była bez środków do życia i potrzebowała pomocy. Dom, w którym zamieszkiwali

był to stary komunalny budynek, który wymagał remontów. Oskarżony wskazał, że chciałby nawiązać kontakt z synem, zacząć pomagać i spłacać swój dług. W okresie zarzutu na pewno nie płacił regularnie alimentów na rzecz syna O. O. (1), ale nie było to ze złej woli. W okresie zarzutu pomagał finansowo na tyle na ile było go stać. To były nieduże kwoty, mogło to być 50 złotych. Pieniądze przekazywał na ręce matki, nie otrzymywał żadnego pokwitowania przekazania pieniędzy. Nie kupował synowi prezentów, chodzili razem do sklepu i oskarżony robił zakupy. Oskarżony kupował produkty spożywcze dla syna. Jeśli chodzi o prezenty to były rozmowy jakich prezentów syn oczekuje, ale były to prezenty za 300-400 złotych i oskarżonego nie było na nie stać. Oskarżony wskazał, że w okresie zarzutu miał utrudnione kontakty z synem, nie był mile widziany i nie jest do tej pory. Po rozstaniu z inną kobietą, oskarżony zaczął spotykać się ponownie z matką O., ale zapraszała go w takich godzinach kiedy syn już spał. To był krótki, może miesięczny okres. Później wszystko znowu się popsulo, ponieważ matka O. założyła sprawę o alimenty matce oskarżonego. Oskarżony rozmawiał niejednokrotnie z M. R., że chciałby utrzymywać kontakt z synem, poczuć się jak ojciec, mieć taką szansę. Za okres zarzutu oskarżony nie posiada dowodów wpłat do komornika z tytułu alimentów dla syna. Oskarżony wyjaśnił, że w okresie od 10 sierpnia 2017 roku do 18 marca 2019 roku odbywał karę pozbawienia wolności, teraz krytycznie odnosi się do swojego wcześniejszego postępowania, chciałby mieć szansę iść do pracy, a nie do więzienia.

Wyjaśnienia oskarżonego jedynie częściowo zasługują na wiarę. Sąd przyznał im walor wiarygodności w zakresie, w którym oskarżony przyznał, że nie płacił regularnie alimentów na rzecz syna O. O. (1). W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego znajdują bowiem potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie wiarygodnym materiale dowodowym, w tym w dokumentacji komorniczej. Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego również w tej części, w której podał on, że nie robił synowi prezentów. W tej części wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w uznanych przez Sąd za wiarygodne zeznaniach świadka M. R.. Wiarygodna jest także ta część wyjaśnień oskarżonego, w której wskazał, że zamieszkiwał z matką, siostrą i siostrzenicą, albowiem znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka A. C. (2). W pozostałym zakresie - w szczególności w części, w której oskarżony podał, że przekazywał niewielkie kwoty pieniędzy tytułem alimentów M. R. i robił zakupy spożywcze dla syna – Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego. W tym zakresie są one bowiem sprzeczne z zeznaniami świadka M. R. i nie znalazły potwierdzenia w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym.

Zeznania świadka M. R. zasadniczo zasługują na wiarę w całości. Sąd miał na uwadze, że zeznania świadka złożone bezpośrednio przed Sądem w zakresie łącznej wysokości ponoszonych miesięcznych opłat odbiegały od zeznań z postępowania przygotowawczego, jednakże w tym zakresie Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka złożone w toku postępowania przygotowawczego. Zeznania świadka złożone w postępowaniu przygotowawczym były składane w krótszym okresie od zarzutu i świadek lepiej pamiętała okoliczności związane z wydatkami ponoszonymi na utrzymanie syna. W pozostałym zakresie zeznania świadka M. R. są spójne, logiczne i konsekwentne, znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów i Sąd nie znalazł żadnych powodów aby kwestionować ich wiarygodność.

Zeznania świadka A. C. (2) częściowo zasługują na wiarę. Sąd dał im wiarę w zakresie, w którym świadek wskazała, że oskarżony wyręcznie płacił alimenty na rzecz syna, że mieszkał wspólnie ze świadkiem i pracował dorywczo na stolarni. W tym zakresie zeznania świadka znajdują potwierdzenie w pozostałym, uznanym za wiarygodny materiale dowodowym, w tym w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego i w zeznaniach świadka M. R.. W zakresie, w którym świadek wskazała, że aktualnie to ona jest zobowiązana do płacenia alimentów na rzecz małoletniego O. O. (1), Sąd nie przyznał zeznaniom świadka waloru wiarygodności, bowiem jak wynika z treści wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 24 maja 2018 roku w sprawie IV Ca 1033/17, apelacja M. R. od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 24 marca 2017 roku w sprawie (...) oddalającego powództwo małoletniego O. O. (1) reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego M. R. została oddalona i w takiej sytuacji A. C. (2) nie jest zobowiązana do alimentacji na rzecz wnuka O. O. (1).

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie dowodowy z dokumentów ujawnione na rozprawie. Zostały one sporządzone przez osoby do tego uprawnione, żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności ani autentyczności, zaś w połączeniu z

pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym dokumenty te pozwoliły na ustalenie rzeczywistego obrazu czynu popełnionego przez oskarżonego.

M. C. został oskarżony o to, że w okresie od 26 sierpnia 2015 roku do 29 listopada 2015 roku oraz od 11 lutego 2016 roku do 27 stycznia 2017 roku w O., woj. (...) uporczywie uchylał się od ciężącego na nim na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt (...) z dnia 17 października 2012 roku obowiązku łożenia na utrzymanie syna O. O. (1), narażając go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. o czyn z art. 209 § 1a k.k.

Treść zarzutu postawionego oskarżonemu, w szczególności okres popełnienia czynu czyni zasadnym rozważania dotyczące dwóch stanów prawnych, z uwagi na wskazaną w akcie oskarżenia kwalifikację prawną czynu zarzucanego oskarżonemu oraz okres popełnionego przez oskarżonego czynu. Z tych też względów Sąd rozważał zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu w oparciu o przepis art. 4 § 1 k.k., wskazujący na zasadność zastosowania ustawy względniejszej dla oskarżonego.

Zgodnie z brzemieniem art. 209 § 1 k.k., obowiązującym do dnia 30 maja 2017 roku, karze podlega ten kto uporczywie uchyla się od wykonywania ciężącego na nim z mocy ustawy lub orzeczenia sądowego obowiązku opieki poprzez niełożenie na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby i przez to naraża ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. W myśl przywołanego przepisu „uchylanie się” oznacza świadome wynikające ze złej woli nie spełnianie obowiązku alimentacyjnego, w sytuacji kiedy realnie jest to możliwe. Poprzez „uporczywe” należy rozumieć taką sytuację, gdy sprawca nie łoży na utrzymanie mimo perswazji, wezwań, ostrzeżeń, zagrożeń lub innych środków oddziaływania. Słowo uporczywie wskazuje na złą wolę sprawcy. Nie dopełnia on tego obowiązku, mimo że ma obiektywną możliwość jego wykonania. Nie wystarczy bowiem, że zobowiązany nie spełnia swojego obowiązku alimentacyjnego, musi on dokonywać tego uporczywie i ze złej woli, a nie z braku takiej możliwości, w sytuacji, gdy nie zarabia, nie ma oszczędności.

Natomiast ustawa z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, obowiązująca od 31 maja 2017 roku, wprowadziła nowe brzemienie art. 209 k.k., zgodnie z którym w art. 209 § 1 kk podlega karze ten, kto uchyla się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące. Zgodnie z w/w przepisem obowiązującym od dnia 31 maja 2017 roku, wprowadzono istotne zmiany w art. 209 k.k., które wpłynęły na zakres kryminalizacji omawianego czynu. Zgodnie z intencją ustawodawcy celem tych zmian jest wzmocnienie realizacji obowiązku opieki przez zaspokojenie potrzeb materialnych osób, które same nie są w stanie ich zaspokoić. Jedną z zasadniczych zmian dotyczy rezygnacji ze znamienia "uporczywości" uchylania się od obowiązku alimentacyjnego na rzecz wprowadzenia "szywnego" określenia wysokości zaległości alimentacyjnych, przez wskazanie, że ich łączna wysokość ma stanowić równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące. Zrezygnowano także w typie podstawowym art. 209 § 1 k.k. z konieczności wskazania, że uchylanie się od obowiązku alimentacyjnego musi prowadzić do sytuacji narażenia na niebezpieczeństwo braku zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych beneficjenta świadczenia.

Sąd miał na uwadze, że przestępstwo niealimentacji należy do tzw. przestępstw wieloczynnościowych, którego czas popełnienia określa czas dokonania ostatniego z czynów składających się na realizację znamion typu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd uznał, że w przypadku oskarżonego względniejsze będzie zastosowanie przepisu art. 209 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, bowiem obecnie o popełnieniu przestępstwa przesądza przede wszystkim już sam fakt niewywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego przez okres trzech miesięcy.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że zgromadzony w niniejszej sprawie i uznany za wiarygodny materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż oskarżony M. C. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu w ten sposób,

że w okresie od 26 sierpnia 2015 roku do 29 listopada 2015 roku oraz od 11 lutego 2016 roku do 27 stycznia 2017 roku w O., uporczywie uchylał się od ciężącego na nim na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt (...) z dnia 17 października 2012 roku obowiązku łożenia na utrzymanie syna O. O. (1), narażając go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Jednocześnie Sąd zakwalifikował ten czyn jako przestępstwo z art. 209 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 31.05.2017 roku w zw. z art. 4 § 1 kk, uznając z w/w względów, że przepis ten jest dla oskarżonego względniejszy niż obowiązujący obecnie przepis art. 209 § 1a kk.

Oskarżony M. C. w okresie zarzutu co prawda nie był zatrudniony na umowę o pracę, niemniej jednak nie był też zarejestrowany jako osoba bezrobotna i pracował dorywczo na stolarni. Miał zatem możliwości zarobkowe pozwalające mu na łożenie na utrzymanie syna O. O. (1), jednakże tego nie czynił. Również w żaden inny sposób nie uczestniczył w wychowywaniu małoletniego, nie pomagał w opiece nad nim, podczas gdy M. R. wykonywała pracę zarobkową, podejmując także dodatkowe zatrudnienie po to, aby móc zaspokoić podstawowe potrzeby syna. Jediną osobą, na którą w okresie zarzutu mogła liczyć M. R. była jej matka, z którą wspólnie zamieszkiwały i która kupowała O. O. (1) jedzenie, ubrania, jak też czasem opłacała wycieczki organizowane przez przedszkole. Sąd miał na uwadze fakt, że O. O. (1) nie jest jedynym dzieckiem oskarżonego M. C., niemniej jednak należy wskazać, że posiadanie przez oskarżonego innych dzieci nie zwalnia go z obowiązku opieki nad synem O.. Oskarżony z mocy prawa zobowiązany jest do opieki nad każdym ze swoich dzieci, w przypadku zaś braku możliwości łożenia alimentów na utrzymanie dzieci w pełnej wysokości oskarżony miał możliwość składania wniosku o obniżenie wysokości świadczenia alimentacyjnego, czego nie uczynił. Oskarżony, w okresie kiedy nie płacił alimentów na syna miał chociażby możliwość sprawowania osobistej opieki nad nim, czego też nie czynił. Powyższe okoliczności jednoznacznie świadczą o negatywnym nastawieniu psychicznym oskarżonego do obowiązku alimentacyjnego względem syna O. O. (1) oraz o jego uporczywym uchylaniu się od tego obowiązku. Tymczasem niepłacenie alimentów na syna przez oskarżonego, pomimo wzmożonych starań M. R. spowodowało, że małoletni O. O. (1) był narażony na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Sąd uznał, iż oskarżony M. C. zarzucane mu przestępstwo popełnił umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, miał on bowiem pełną możliwość wykonywania obowiązku alimentacyjnego wobec syna O. O. (1), a mimo to świadomie i celowo obowiązku tego nie wykonywał.

W powyższej sytuacji czyn oskarżonego wyczerpuje wszystkie znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 maja 2017 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 maja 2017 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na tej podstawie wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się zasadami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. i uwzględnił całokształt okoliczności, zarówno łagodzących jak i obciążających mających wpływ na wymiar kary.

Jako okoliczność obciążającą, którą Sąd uwzględnił przy wymiarze kary oskarżonemu wymienić należy przede wszystkim to, iż przestępstwo popełnione przez oskarżonego cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości ze względu na postać zamiaru, jaki towarzyszył oskarżonemu - zamiar bezpośredni, jak też ze względu na rodzaj i charakter naruszonego dobra, jakim w tym przypadku jest opieka nad rodziną. Okolicznością obciążającą, którą Sąd wziął pod uwagę wymierzając karę oskarżonemu jest również to, iż był on już wcześniej wielokrotnie karany, w tym cztery razy za przestępstwo niealimentacji popełnione na szkodę tego samego pokrzywdzonego.

Wśród okoliczności łagodzących, które miały wpływ na wymiar kary wymienić należy przede wszystkim fakt, że aktualnie oskarżony prowadzi stabilny tryb życia, jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę na pełny etat w firmie (...) sp. jawna z/s w O., wykazał skruchę i zaczął regularnie płacić alimenty na rzecz syna O. O. (1).

Biorąc pod uwagę bilans wszystkich powyższych okoliczności Sąd uznał, że kara 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym jest karą w pełni wyważoną, adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego

przez oskarżonego i do stopnia jego winy. Taka kara spełni też swoje cele wychowawcze i zapobiegawczego wobec oskarżonego, jak też cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa ze względu na prewencję ogólną. Ponadto, wymierzając oskarżonemu karę ograniczenia wolności (a nie karę pozbawienia wolności pomimo wcześniejszej karalności oskarżonego za przestępstwa z art. 209 § 1 kk) Sąd miał na uwadze fakt, że kara ograniczenia wolności pozwoli oskarżonemu na jednoczesne wykonywanie pracy i wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego względem małoletniego syna O. O. (1). Z uwagi na uprzednią karalność oskarżonego zasadnym było orzeczenie wobec niego kary ograniczenia wolności w maksymalnym przewidzianym przez ustawę wymiarze 2 (dwóch) lat.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt. 3 k.k. w zw. z art. 34 § 3 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do bieżącego wykonywania ciężącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie małoletniego syna O. O. (1). Orzeczony obowiązek ma na celu przede wszystkim zabezpieczenie interesu małoletniego O. O. (1) oraz zmobilizowanie oskarżonego do wywiązywania się z jego obowiązków wobec syna.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. wynagrodzenie w kwocie 929,88 złotych, w tym 23 % podatku VAT w kwocie 173,88 złotych tytułem nieopłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Wartość wynagrodzenia obrońcy została ustalona w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego w całości od kosztów sądowych obciążając wydatkami Skarb Państwa. Mając na uwadze stosunkowo niewysokie wynagrodzenie oskarżonego oraz wysokość ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz syna O. O. (1) oraz fakt, że oskarżony posiada jeszcze troje innych dzieci na utrzymaniu, Sąd uznał, że w takiej sytuacji uiszczenie przez oskarżonego kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe.